

РЕШЕНИЕ

№ 3692

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100504088 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С решение № 20005016/18.01.2022 г., постановено по гр. дело № 41701/2017 г., Софийският районен съд е осъдил Г. Л. М. да заплати на Гаранционен фонд по иск с правно основание чл. 288а, ал. 3, вр. чл. 288, ал. 12, вр. ал. 1, т. 2, б. „а“ от Кодекса за застраховането (отм.) сумата от 1 430, 71 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение за имуществени вреди, причинени на лек автомобил марка „Ровър“, модел „75“, с рег. № ***** при ПТП, настъпило на 29.07.2009 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Г. Л. М., който поддържа, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на механизма на настъпване на процесното ПТП, както и не е доказано по категоричен начин наличието на виновно и противоправно поведение от страна на ответника за настъпване на ПТП и причинно-следствената връзка между механизма на ПТП и твърдените от ищеца вреди. Заявява, че посочените факти не могат да се установят и с представеното по делото наказателно постановление, за което не е приложима разпоредбата на чл. 300 ГПК. На следващо място оспорва размера на причинените вреди. Посочва, че размерът на дължимото обезщетение, установен от съда, не кореспондира с действителния размер на вредата, като твърди, че прекият причинител на

вредата отговаря до действителния размер на причинените вреди, т.е. до размера на средната пазарната стойност, необходима за възстановяване на автомобила в състоянието, в което е бил преди настъпване на увреждането. Твърди, че съгласно изготвената допълнителна автотехническа експертиза, средната пазарната стойност на разходите за възстановяване на процесния автомобил е 199,20 лв. и съдът неправилно е приел цената по представената от ищеца фактура за ремонт в Република Германия. Поддържа, че заплатената от Гаранционния фонд такса за обработка в размер на 200 евро не отговаря на критерия за обичайни разноски за обработка на щетата. Въззивникът твърди, че по делото не са събрани доказателства относно обстоятелството, че собственикът на увредения автомобил, респективно сервизът, извършил ремонта на увредения автомобил, е бил действително обезщетен за причинените увреждания. Въз основа на изложеното моли въззивния съд да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК ответникът по въззивната жалба – Гаранционен фонд е подал отговор на въззивната жалба, с който моли съдът да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди решението на първоинстанционния съд. Поддържа, че решението е постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон и е обосновано. Излага становище, че първоинстанционният съд правилно е определил размера на обезщетението по пазарна стойност на ремонта за отстраняване на претърпяната вреда към момента на настъпване на застрахователното събитие, съобразно доказания размер. Счита, че на основание чл. 288, ал.12, вр. ал. 8 от КЗ (отм.) и такса обработване на щета в размер на 200 евро се дължи от виновния водач. Претендира разноски.

Третото лице помагач - „Х.А.Б.“ ЕООД, конституирано на страната на ответника Г. М., не е изразило становище по подадената въззивна жалба.

Съдът, като прецени доводите и становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Районният съд е бил сезиран с иск с правно основание по чл. 288а, ал. 3, вр. чл. 288, ал. 12, вр. ал.1, т. 2 б. „а“ от Кодекса за застраховането (отм.) от Гаранционен фонд срещу Г. Л. М. за заплащане на регресно вземане в размер на 1 430, 71 лв. /731,51 евро/. Ищецът твърди, че на 29.07.2009 г. около 11 ч. ответникът Г. Л. М., управлявайки лек автомобил „БМВ 760“, с ДК № ***** собственост на „Х.А.Б.“ ЕООД /с предишно наименование - „Х.А. Р.А.Б.“ ЕООД, се е движил по ул. „Симеоновско шосе“ с посока от гара „Пионер“ към бул. „Н.Вапцаров“ и на около 100 м. преди кръстовището с бул. „Н. Вапцаров“, поради недостатъчен контрол над автомобила и неосигурена дистанция, е ударил отзад спирация пред него л.а. „Ровър 79“ с ДК №

*****. Твърди, че в нарушение на чл. 259 КЗ (отм.) ответникът е управлявал процесния автомобил, без да има за него сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което щетите са били обезщетени от Гаранционния фонд, разходите за които не са били възстановени от ответника след отправена покана. Предвид изложеното ищецът моли съда да осъди ответника да заплати сумата от 1 430,71 лв. /равностойност на 732,51 евро/, представляваща изплатено от Гаранционния фонд обезщетение за имуществени вреди за увредения при ПТП автомобил, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане.

С молба от 30.07.2019 г. ищецът уточнява, че при извършена справка от базата данни по Информационния център към Гаранционния фонд на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е установено, че застрахователна полица № 031093205607 е с покритие с начална дата 30.07.2009 г. и край 29.07.2010 г. и същата не е била в сила към датата на настъпване на ПТП на 29.07.2009 г. Твърди, че за настъпилото ПТП е бил съставен протокол за ПТП №1195838 от 29.07.2009 г. и административнонаказателна преписка от СД на МВР, отдел „Пътна полиция“, гр. София, и на основание чл. 185, вр. чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП е било издадено наказателно постановление № 98495/28.08.2009 г.

В Срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор, с който поддържа недопустимост на предявения иск. Счита, че легитимирана страна по спора е „Х.А.Б.“ ЕООД, което е собственик на процесния автомобил и като такъв е имал задължение, съгласно чл. 259 от КЗ (отм.) и чл. 5 от Договор за финансов лизинг и приложимите общи условия, да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. В условията на евентуалност поддържа неоснователност на иска. Твърди, че ищецът не е представил доказателства за това, че именно Г. М. е управлявал лек автомобил „БМВ 760“ без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към 29.07.2009 г., когато е настъпило процесното ПТП. Моли съда да върне исковата молба поради недопустимост на предявения иск. В условията на евентуалност моли да бъде постановено решение, с което да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани исковите претенции на ищеца.

По делото е постъпило становище от третото лице – помагач - „Х.А.Б.“ ЕООД, конституирано с определение от 17.07.2019 г., с което излага доводи за изтекла погасителна давност на претендираното задължение. Излага становище за неоснователност и недоказаност на иска, като поддържа, че към исковата молба не са приложени достатъчно доказателства за това, че действително ответникът е управлявал процесното МПС, както и че не е била сключена задължителна застраховка. Оспорва твърдението на ответника, че дружеството не е изпълнило договорните си задължения за сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на л.а. „БМВ 60“, собственост на „Х.А.Б.“ ЕООД и отдаден на финансов лизинг на Г.

Л. М.. Твърди, че дружеството е сключило договор за задължителна застраховка със Застраховател „ДЗИ – Общо застраховане“ АД, но поради неплащане на застрахователните вноски и неизпълнение на задължението от лизингополучателя да поддържа през целия период на договора за финансов лизинг предвидената застраховка, същата е била без покритие към датата на процесното ПТП. Моли съда да приеме, че задължението за плащане на застрахователни премии е било на ответника, а не на дружеството трето лице – помагач. Поддържа, че със споразумение от 28.07.2011 г. договорът за финансов лизинг между страните е прекратен с изричното изявление на лизингополучателя, че няма претенции към лизингодателя. Моли съдът да отхвърли предявения срещу ответника иск. При условията на евентуалност моли да бъде установено, че отговорността за липса на покритие на застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на процесното ПТП е на ответника – лизингополучател.

По делото е приложен протокол за ПТП № 1195838 от 29.07.2009 г., с който е констатирано, че на 29.07.2009 г. 11:25 ч. ответникът Г. Л. М., управлявайки лек автомобил „БМВ 760“, с ДК № ***** собственост на „Х.А.Б.“ ЕООД, се е движил по ул. „Симеоновско шосе“ с посока от гара „Пионер“ към бул. „Н. Вапцаров“ и на около 100 м. преди кръстовището с бул. „Н. Вапцаров“, поради недостатъчен контрол над автомобила и неосигурена дистанция, е ударил отзад спирация пред него л.а. „Ровър 79“ с ДК № ***** По случая е съставен АУАН и е издадено наказателно постановление с № 98495.28.08.2009 г. за нарушение на чл. 185, вр. чл. 183, ал.1, т. 1 от ЗДВП, което не е обжалвано по съдебен ред и е влязло в сила.

Приложена е справка от базата данни на Информационния център към Гаранционния фонд, от която е видно, че застрахователна полица № 06108430608213008764 за л.а. рег. № ***** е с валидност от 28.07.2008, 00:00 ч. г. до 27.07.2009 г., 23:59 ч. Следващата застрахователна полица № 031093205607 за същия лек автомобил е с валидност от 30.07.2009 г. 00:00 ч. до 29.07.2009 г., 00:00 ч. Следователно към датата на настъпване на процесното ПТП 29.07.2009 г. 11:25 ч. за автомобила не е била налице сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

По делото е представено на английски език, с придружен превод на български език, искане от 26.02.2010 г. от Дружество за подкрепа на жертвите в ПТП /Verkehrsofopferhilfe e.V./ – Служба за обезщетения на щети при ПТП в чужбина, със седалище в гр. Берлин, ул. „****“, Република Германия, с което се претендира възстановяване на сума в размер на 531,51 евро, представляваща изплатено обезщетение за причинените вреди и 200 евро такса за обработка. С допълнително писмо от 10.03.2010 г. е изпратена фактура № 000291-1003, удостоверяваща разходите за извършен ремонт на стойност 531,51 евро и разходи за обработка на стойност 200 евро или на обща стойност 731,51 с вкл. ДДС. С молба от 09.10.2019 г. е представена разбивка на разходите за ремонт, възлизащи на 531,51 евро без ДДС. Представено е преводно нареждане от 09.07.2012 г., от което е видно, че

сумата от 731,51 евро е изплатена от Гаранционния фонд по сметката на от Дружество за подкрепа на жертвите в ПТП, по щета за имуществени вреди № 11176/10.03.2010 г.

По делото е приложен и приет договор за финансов лизинг №420105309, от който е видно, че между третото лице – помагач „Х.А.Б.“ ЕООД и ответника Г. М. е сключен договор за лизинг за обект – автомобил „БМВ 760“, шаси № WBAGL81010DG60110 и двигател № N73B60A60132944 за срок от 24 месеца. По т. 5 от договора е предвидено, че лизингодателят сключва имуществена застраховка, покриваща всички рискове за увреждане и погиване на лизинговия обект от свое име и за сметка на лизингополучателя, както и всички изискуеми от закона застраховки, при условие, че лизингополучателят заплаща дължимите премии по сметка на посочена от застрахователя застрахователна компания или застрахователен брокер. По т. 2.7.1. от Общите условия, приложими към договора за финансов лизинг, е предвидено, че лизингодателят е длъжен да поддържа през целия период на Договора за финансов лизинг предвидената застраховка до размера на покритие, равен на стойността на лизинговия обект. Договорът е бил прекратен със споразумение № 420105309 поради изтичане на срока, към което с приложена декларация, ответникът Г. М. се е отказал да придобие лизинговия обект и е декларирал, че няма финансови и други претенции към лизингодателя.

По делото е изслушана съдебна автотехническа експертиза, от която се установява, че на 29.07.2009 г. около 11 ч. МПС 1 /БМВ 700 ДКН № ***** ХТ/, движещо се по бул. „Симеоновско шосе“ с посока от гара „Пионер“ към бул. „Н.Й. Вапцаров“ на около 100 м преди кръстовището, поради недостатъчен контрол върху МПС, е станало причина /при спряла колона е изпуснал спирачката и автомобилът му е тръгнал/ и участник в леко ПТП с МПС 2 / „Ровър 75“, ДК № *****. По отношение на причинените вреди и техния размер вещото лице е дало заключение в три варианта въз основа на 3 бр. снимки, като е приело, че единственият увреден детайл е задна броня. Изчислено е обезщетение по експертна оценка по Вариант I в размер на 188,20 лв.; вариант II 199,20 лв. и вариант III 205,80 лв. С допълнителна автотехническа експертиза е установено, че всички разходи са в пряка релация с отстраняване на причинените при процесното ПТП вреди. По отношение на предпоследната позиция „Връзка“ е дадено становище, че е по-правилно да се отнесе към групата на административните разходи, свързани с процеса на възстановяване на нанесените вреди. С допълнителна и конкретизирана автотехническа експертиза е уточнено, че щетите, изчислени съгласно методиката по Наредба № 24/08.03.2006 г., са в размер на 199,20 лв.

По делото е изслушана и съдебно-счетоводна експертиза, съгласно която с преводно нареждане за презграничен превод от 09.07.2012 г. и наредител Гаранционен фонд е заверена банкова сметка при Deutsche Bank AG с титуляр Verkehrsopferhilfe e.V. със сумата от 731,51 евро и основание на превода реф. № R-209.086-2009-BG-552 щета 11-176/10.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Производството по делото е образувано по повод на ПТП, настъпило на територията на Република България с участието на лек автомобил „БМВ 760“, с българска регистрация с ДК № ***** и лек автомобил „Ровър 79“, с немска регистрация с ДК № *****. Съобразно датата на настъпване на процесното ПТП - 29.07.2009 г., правоотношенията във връзка с регресното право на Гаранционния фонд следва да бъдат уредени съобразно Кодекса на застраховането /отменен към 29.12.2015/, поради което съдът намира, че предявеният иск на Гаранционния фонд срещу Г. Л. М. следва да се квалифицира по чл. 288а, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.); във вр. чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.) за заплащане на сумата от 1 430,71 лв. /731,51 евро/, представляваща изплатена от ищеца на компенсационен орган на държава членка обезщетение за имуществени вреди, настъпили в резултат на поведението на водач на МПС, без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Съгласно чл. 288а, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) Гаранционният фонд възстановява суми, изплатени от компенсационен орган на държава членка, когато моторното превозно средство на виновния водач обичайно се намира на територията на Република България и в двумесечен срок от настъпване на застрахователното събитие не може да се определи застрахователят, под която хипотеза следва да се подведе и настоящият случай, в който управляваният от ответника лек автомобил не е имал задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Алинея 2 на същата разпоредба предвижда, че сумите се възстановяват в пълен размер в срок до 15 дни, считано от писменото заявление на съответния компенсационен орган, което от своя страна е основание фондът да встъпи в правата на увреденото лице до размера на платеното по реда на чл. 288, ал. 12 и 14 от КЗ /отм./.

Основание за встъпване в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата е изпълнението на законово регламентираното задължение на Гаранционния фонд за възстановяване на суми на компенсационен орган, изплатил обезщетение на третите увредени от ПТП лица. Това обаче не изключва необходимостта Гаранционният фонд да проведе пълно и главно доказване както на елементите на фактическия състав на деликта, така и специалните предпоставки, които следва да се изследват във връзка с доказване на елементите на фактическия състав на законната суброгация, предвидена в КЗ /отм./. В този смисъл и решение от 15 юни 2017 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-587/15. Предвид така изложеното в доказателствена тежест на Гаранционния фонд като ищец по делото е да докаже, от една страна, деяние, противоправност, вреда, причинна връзка и вина /която се презюмира/, а от друга страна, че процесното МПС е било управлявано от водач, който не е имал сключена задължителна застраховка

"Гражданска отговорност" и възстановяване на платената на увреденото лице сума от ищеца на компенсационния орган на държава членка. В доказателствена тежест на ответника е да докаже, че не той, а трето лице е управлявало лек автомобил „БМВ 760“, че не той, а трето лице е имало задължение да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. При условията на евентуалност в тежест на ответника е да докаже, че е заплатил претендираното вземане.

По отношение на първата група от факти и обстоятелства, подлежащи на доказване относно деликта, следва да се има предвид решение № 15 от 25.07.2014 г. по т.д. № 1506/2013 г., I т.о. на ВКС, в което е разграничена доказателствената сила на протокола за ПТП в зависимост от неговия вид – дали е издаден от органите на полицията при задължително посещение на мястото на ПТП в случаите, очертани в чл.125 ЗДвП, /т.нар. „констативен протокол за ПТП" - при смърт или нараняване на човек/ и „протокол за ПТП" при материални щети – по чл.5 и чл.6 от Наредба № Из-41 ОТ 12 ЯНУАРИ 2009 г., в който случай посещението от органите на реда не е задължително. Даденото тълкуване е, че протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 ГПК и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила единствено относно удостоверените в него факти, които са непосредствено възприети от длъжностното лице, относими за механизма на ПТП. Когато фактът, съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални познания, които съдът не притежава.

С оглед на тази практика, настоящият съдебен състав приема, че времето, мястото и участниците в ПТП, настъпило на 29.07.2009 г., се установяват от протокол № 1195838, съставен на 29.07.2009 г. от органите на реда, които данни са констатирани в рамките на удостоверителната компетентност на административния орган. Съставеният протокол е подписан и от двамата участници, без възражения. Въз основа на така представените писмени доказателства, съдът приема за установено, че процесното ПТП е настъпило на 29.07.2009 г. около 11 ч. на ул. „Симеоновско шосе“ в посока от гара „Пионер“ към бул. „Н. Вапцаров“ и на около 100 м. преди кръстовището с бул. „Н. Вапцаров“ е било осъществено с участието на ответника по делото – Г. М. и собственика на л.а. „Ровър 79“ – С. Д..

По отношение на механизма на настъпилото ПТП, настоящата инстанция изцяло кредитира изслушаната пред първата инстанция и неоспорена от страните автотехническа експертиза, съгласно която настъпилото ПТП е резултат от недостатъчен контрол върху МПС от страна

на МПС 1 - л.а. марка „БМВ 700“, с ДК № *****. Вещото лице е констатирано, че настъпилите вреди са в пряка причинно-следствена връзка с поведението на водача на л.а. марка „БМВ 700“, с ДКН *****.

Относно размера на причинените вреди следва да се има предвид задължителната практика на ВКС, обективизирана в постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 1 от 02.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 263/10 г., II т. о., съгласно което, когато се дължи обезщетение на чуждестранно лице и поправянето на вредите е извършено в чужбина, налице е чуждестранен елемент в правоотношението между застраховател и увредено лице, свързан с характера на увреденото лице и мястото на отстраняване на вредите и по тази причина размерът на обезщетението не следва да се определя по средни пазарни цени в България, тъй като това не би довело до пълна обезщетение за вредите, а следва стойността на възстановителния ремонт да се определи по цените за ремонта, където е извършен.

Предвид така изложеното настоящият съдебен състав приема за доказано при условията на пълно и главно доказване всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно – деяние, противоправност, причинна връзка, вреда, както и вината, презумпцията за която в случая не беше оборена.

Следващата група елементи, които подлежат на доказване касаят регресното право на ищеца – Гаранционен фонд.

По делото е представена извадка от базата данни на Информационен център към Гаранционния фонд, от която е видно, че към датата на процесното ПТП за управлението от ответника л.а. не е била налице валидна застрахователна полица по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Неоснователни са възраженията на въззивника, че не той, а лизингодателят е носител на това задължение. Съгласно чл. 257, ал. 1 от КЗ /отм./, обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства. Застраховани лица са собственикът на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание. Задължени лица да сключват задължителна застраховка „ГО“ са както този, който притежава, така и този който управлява МПС. Договорът за застраховка „Гражданска отговорност" може да бъде сключен от всеки, който има застрахователен интерес, какъвто несъмнено съществува за лизингополучателя - ползвател на процесния лек автомобил. Допълнителен аргумент е и обстоятелството, че при този вид договори всички рискове от повреждането, погиването на вещта, щетите, причинени от вещта на трети лица и имущество, както и разходите по поддържане на вещта, предмет на договора, са за сметка на

лизингополучателя - чл. 343 ТЗ. Видно от представения по делото договор за финансов лизинг, лизингодателят сключва всички изискуеми от закона застраховки от свое име и за сметка на лизингополучателя, при условие, че лизингополучателят заплати дължимите премии по сметката на посочена от лизингодателя застрахователна компания или застрахователен брокер. Следователно, липсата на валидна застрахователна полица за процесното МПС към датата на настъпилото ПТП се дължи на бездействие от страна на ответника, а именно неплащане на дължимите премии към съответната застрахователна компания/брокер, съгласно изискванията на сключения с дружеството лизингодател договор.

На следващо място, от представените по делото писмени доказателства – искане от 26.02.2010 г., фактури и преводно нареждане от 09.07.2012 г. се установява, че ищецът е платил по претенция на компенсационен орган на Република Германия сумата от 1 430,71 лв. / 731,51 евро/. От изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че с преводно нареждане за презграничен превод от 09.07.2012 г. и наредител Гаранционен фонд е заверена банкова сметка при Deutsche Bank AG с титуляр Verkehrsofopferhilfe e.V. със сумата от 731,51 евро и основание на превода реф. № R-209.086-2009-BG-552 щета 11-176/10. Следователно по делото се установява и последният елемент от фактическия състав, който поражда регресното право на Гаранционния фонд срещу виновния водач по смисъла на чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./

Нормата на чл. 288а, ал. 2 от КЗ /отм./ предвижда, че заплатените от компенсационен орган на държава членка суми се възстановяват от Гаранционния фонд в пълен размер. След изплащане на обезщетението фондът встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното и разходите за определяне и изплащане на обезщетението, които са за сметка на виновния водач. Тази уредба напълно съответства на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка, която предвижда, че органът за изплащане на обезщетения встъпва в правата на увреденото лице срещу лицето, причинило произшествието, или срещу неговото застрахователно предприятие до размера, до който органът за изплащане на обезщетения в държавата-членка на пребиваване на увреденото лице го е обезщетил за претърпените вреди.

Предвид така изложеното настоящият състав на Софийския градски съд намира, че в конкретния случай са установени всички елементи от фактическия състав на чл. 288а, ал. 1 вр. с чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.), поради което следва да се приеме, че ответникът е отговорен по отношение на ищеца до размера на възстановените средства за репарирание на причинените имуществени вреди при ПТП, настъпило на 29.07.2009 г. около 11 ч. с участието на ответника Г. Л. М., управляващ лек автомобил „БМВ 760“, с ДК № ***** на около 100 м. преди кръстовището с бул. „Н. Вапцаров“ за

сумата от 1430,71 лв. /731,51 евро/ без за същия да има сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд атакуваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

С оглед изхода на спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ / в сила от 01.01.2006 г., приета с ПМС № 4 от 06.01.2006 г./ в размер на 100 лв.

Така мотивиран съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20005016/18.01.2022 г., постановено по гр. дело № 41701/2017 г. по описа на Софийския районен съд, 60-ти състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК , вр. чл. 25, ал.1 от НЗПП, Г. Л. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, р-н Красно село, ул. „***** да заплати на Гаранционен фонд, Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Средец, ул. „***** сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на **трето лице – помагач „Х.А.Б.“ ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, ул. *****, *****.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____